

(המשך מעמוד 20)

של מנחם בגין? עלינו לכבד את החלטתו
 להתבודד, למרות שאני מצטער על כך.
 ● **נראה כאילו הוא נלחם את
 מלחמתו של אביו?**
 אני לא סבור שצריך להמעיט בערכו של בני
 בגין, שכאילו הוא רק שליח ושאינו לו מחשבה
 ודרך שהוא יוצר אותן.
 ● **אולי הוא גם שליח וגם עצמאי?**
 זה שתנסחי את אותה השאלה בצורה חדשה, זה
 לאומר שיהיה חידוש בתשובה שלי.
 ● **אתה רואה את מנחם בגין
 לסעמיה?**
 ראיתי אותו ביום האזכרה לאשתו, כנתיב
 הקברות.

● **כבוחר שלו, אין בך כעס עליו,
 שעד היום לא הסביר את עצמו
 לבוחרי?**

יש לי צער על ההתפתרות וצער על
 ההתבודדות. אין בידי לתקן את הדבר. זאת
 החלטה האישית ואני מכבד אותה.

● **אתה לא כועס?**
 אין כעס, רק צער והערכה וכבוד למה שעשה
 עד שהתפטר.

● **מכל ותיקי התנועה, אתה הכי
 קרוב לד"ר באדר.**

יש לי יחסים קרובים עם הד"ר באדר, שאני
 מעריך את תבונתו וידיעותיו. התופעה המתמזת
 בד"ר באדר היא נדירה מאוד, ואני שמח
 שלתנועת החרות יש ד"ר באדר.

● **סיפרו לי שהיית מתייעץ איתו
 לעיתים קרובות, כשהיית שר-האוצר.**

כשהלכתי להכין את תוכנית הרפורמה, לא
 רציתי לסמוך רק על הכנתי שלי, וכפי שכבר
 אמרתי נועצתי באחרים, בהם גם אנשי אקדמיה,
 ואנשים אחרים ממוקד למישרד-האוצר, כדי
 שביצעו את דעתם ויעזרו לפתח ולהכין את
 התוכנית כראוי.

ההתייעצויות וההכנה נמשכו כחצי שנה
 בתקופה שלפני התפטרותי. פניתי, בין היתר, גם
 לד"ר באדר, שאף הכין חוברת מפורטת, שבגלל
 הסודיות היתה ככתב-יד, ושכללה פרטים
 הרווישים ביצוע התוכנית. אלה שראו את
 החוברת גמרו עליה את הלל.

● **בדומה לו, כך אומרים בתנועה,
 אתה אידיאלוג של התנועה.**

אני לא אידיאלוג של התנועה. לתנועה הזאת
 יש אידיאלוגיה שנוצרה לפני שהתנועה נולדה
 ולפני שאני נולדתי. מה פיתאום אידיאלוג של
 התנועה?

● **אני מסופקת אם 90 אחוז מצירי
 הוועידה האחרונה יודעים מהי
 האידיאלוגיה הזאת.**

אני מניח שלא כולם מתמצאים בפרטים, אבל
 העיקר, למה האדם הולך לתנועת החרות — זה
 ידוע. הדברים היו כתובים מתחת לכותרת של
 עיתון חרות. כשהיה קיים: "שלמות המולדת,
 קיבוץ גלויות, צדק סוציאלי, חרות האדם."

● **ולפרשת השב"כ, אתה מצטער על
 שהיית בין הוגי רעיון-החנינה?**

אני שמח שהייתה לי הזדמנות לתרום לנושא
 את רעיון-החנינה. הסיבה לחנינה אינה בכך
 שאנשים לא עברו עבירות. חנינה נותנים רק
 כשעוברים עבירה.

אבל שיקולים של חנינה יכולים להיות לא רק
 שיקולים של הנתון, אלא גם של הציבור, ודעתי
 היתה שבכך הוקעת העבירה, יש מקום למנוע מה
 שהנשיא קרא "מחול שדים". שני הרברים נעשו.

● **כך אתה חושב?**

כן. כלומר, ברור שמה שנעשה היה פסול, ויחד
 עם זאת כניוור של הנושא הסתיים ולא יימשך
 בערכאות למיניהן, כאשר עצם פסילת המעשה,
 שבנינו ניתנה החנינה, איננה שנויה במחלוקת.

● **אתה היית גם שותף לניסוח בקשת
 החנינה ולמילולם, בסמכות וברשות?**

לא הייתי שותף לנושא בשום צורה שהיא,
 פרט להעלאת הרעיון ודחיפתו בשלבי
 הראשונים. המילים, בסמכות וברשות, כפי
 שהוכת, לא היו נכונות.

● **אין לך חרטה בעניין החנינות?
 להיפך, אני חושב שתרמתי תרומה צנועה
 לסילוק הנושא מהתעסקות הציבורית.**

● **למרות הביקורת?
 היתה ביקורת על הרעיון, זו מדינה
 דמוקרטית. לי יש הדיעה שלי ולאחרים הדיעה
 שלהם. אני מכבד את זכותם להביע דעתם, ומצפה
 שיכבדו את זכותי להביע דעתי.**

שידור

צל"ש

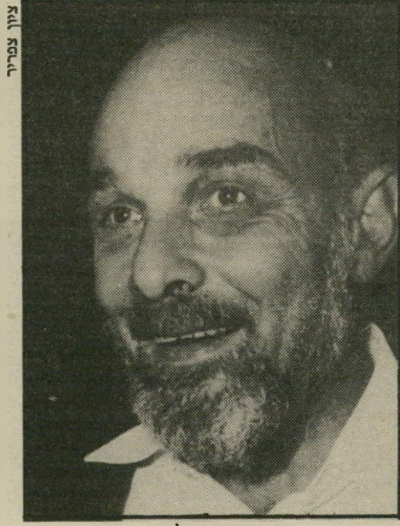
אויבים בשפה טובה

● **לאבשלום קור על פינת-הלשון החרשה
 שלו בטלוויזיה, עת לשון, נוסף על זו שבדיו.
 לקור יש הרבה אויבים — אך אין כמוהו
 בהסברת השפה בצורה מעניינת ומשעשעת.**

מאחורי המיקרופון

רצועה של כלב

תוכנית-זוטא של חיים שכאלה נערכה ביום
 החמישי בשידור-חי ככל ציבעי הרשת בקול-
 ישראל.
 חתן השימחה היה משה (מושיק) טימור,

צילום: ציון צמיר

כתב הולר
לחזור

שנפרד ממאזיני-התוכנית, אחרי שש שנים שבהן
 הגיש אותה יום-יום, לעיתים לבד ולעיתים עם
 מראיין או מראיינת נוספים.
 טימור, שהתחיל ביום הראשון בהגשת תוכנית
 חדשה ברשת אלף, החליט להיפרד פרידה צנועה
 ממאזיני כל ציבעי הרשת בסיום התוכנית של
 יום-ההגשה האחרון שלו. כשתיכנן כך, לא ידע כי
 חברי-התוכנית זוממים משהו מאחורי גבו.

בתחילת שעת-השידור השניה הודיע עמוקם
 רוטמן, המגיש השני, למאזינים כי האורח הבא
 כבר יושב באולפן. טימור הביט סביבו בהשתאות
 ולא ראה כל אורח יושב ליד השולחן, ואז התחיל
 רוטמן לספר למאזינים בשיבוש של טימור. אחר
 כך נכנס לאולפן מייק הולר וסיפר סיפורים
 מצחיקים על תעלולים ריפונניים שהיה עורך
 עם טימור. הוא סיפר, למשל, איך יצאו השניים
 באחד הימים לרחוב, כשרצועה של כלב קשורה
 על צווארו, וטימור מוכיל אותו. באמצע הרחוב
 ניגש טימור לאחד העוברים ושבים וביקש ממנו

גזר-דין מוות

שתי תחנות-הרדיו, קול-ישראל וגלי-צה"ל, התארגנו באופן מיוחד וכמעט חסרת-קדימ
 לקראת פירסום פסק-הדין וגזר-הדין במישפט חווה יערי ואבינה גרנות. כל אחת מהתחנות
 רצתה להיות הראשונה שתודיע לפאזינים את תוצאות המישפט.

שתי התחנות שלחו באופן מיוחד נייודות לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, כדי שהדיעה
 תגיע לגלי-האחר כמהירות הגדולה ביותר. מרוב התרגשות היו לשני הכתבים, משתי התחנות,
 טעויות המורות בשידור הידיעה.

● **דן אשל, כתב קול-ישראל לענייני-מישפט, הגיע לאולם כשהוא צמוד למכשיר
 מוטורולה. כמה דקות לפני השעה 9 בבוקר דיווח לחררה-החדשות בירושלים כי שתי
 הנאשמות נמצאות באולם, אך השופטים עדיין לא נכנסו. אחר-כך הודיע ששתי הורשעו
 ברצח. הוא חזר על הידיעה שוב, ובטעות אמר ש"חווה גרנות הורשעה ברצח".**

● **יצחק גרנץ, עורך-החדשות של אותו בוקר, הספיק להכניס את הידיעה על ההרשעה ברצח
 למהדורת החדשות של השעה 9. מייד אחרי המהדורה העביר אשל דיווח חי מבית-המישפט.
 במקביל ערך גם אלי אילדיס, כתב גלי-צה"ל לענייני-מישפט, מירוץ עם השעון, ובעיקר
 עם התנהגות המתחרה, קול-ישראל.**

סמוך לשעה 9 בבוקר הודיע אילדיס לאנשי בוקר-טובי-ישראל בגלף כי שתי הנאשמות
 הורשעו ברצח. הדיווח שלו הוכנס מייד לשידור. מגישי היומן שאלו אותו מה פירוש הדבר,
 והוא הסביר לעם ישראל: "אם הן הורשעו ברצח, גזר-הדין ינתן בעוד דקות אחדות ויהיה, כפי
 הנראה, גזר-דין מוות..." הוא המשיך לדבר, ורק אחרי כמה שניות תפס את אשר פלט ואמר
 במהירות: "סליחה, סליחה, טעיתי..." ומיד המתיק את גזר-הדין-המוות למאסר-עולם.

להחזיק עיבורו בכלב לכמה דקות, כי הוא צריך
 לטור משהו.

רוטמן צילצל גם לאשתו של טימור וגם
 למפקדו מן הצבא. הוא גם השמיע שיר שכתב
 טימור, ושזכה במקום השני בפסטיבל-הזמר. מאי
 זינים נרגשים התקשרו לאולפן וסיפרו גם הם
 בשיבוש של המגיש הפופולארי. החגיגה נמשכה
 שעת-שידור ששלמה.

בסיום התוכנית קיבל טימור מחבריו זר-פר
 חים ענקי.

רזי ברקאי, כתב קול-ישראל לענייני-
 מיפלות, ששב לא מומן מווישינגטון, גיש את
 כל ציבעי הרשת פעם בשבוע.

כיסאות מוסיקליים

סבב של שינויי תפקידים ייערך בקרוכ
 במערכת תל-אביב של קול-ישראל. דן אשל,
 הכתב לענייני-מישפט, יהיה כתב לעניינים
 מוניציפאליים ולענייני-תחבורה. מייק הולר,
 הכתב לענייני-חקלאות, שקולו הרדיופוני העי-
 מוק זכור בעיקר מן התקופה הארוכה שבה היה
 כתב לענייני-מישפט, יהיה כתב לענייני-מיש-
 פט. אריה נסטלבראם יהיה כתב לענייני-
 חקלאות, והכל בא על מקומו בשלום.

מתחבר גם לטלפון

כתבי קול-ישראל בתל-אביב, שהמנינו
 תקופה ארוכה למכשירי-ההקלטה החדשים
 (העולם הזה 14.1.87) קיבלו אותם. מכשירי
 ההקלטה מסוג מרנץ, ששכבו חודשיים במחסני
 קול-ישראל ללא שימוש, מכיוון שלא נמצא מי
 שיתפור להם מלבוש מתאים, יצאו לאוויר ללא
 תילבושת, והוכנסו לעבודה.

המכשירים החדשים קטנים, אלגנטיים, מ
 שוכללים וקלים-יחסית לנשיאה. אבל השיכול
 המדהים ביותר של המכשיר אינו קשור כלל ב
 כושר שלו להקליט מראיינים בשטח בתנאי-
 שדה, אלא באפשרות חיבורו לטלפון, באופן כזה
 שהוא משמש גם כמענה אוטומטי והמכונה כפי
 כל "מזכירה אלקטרונית".

מאחורי המירקע

טלוויזיה של ילדים

באחד מימי ישיבת-הכנסת בשבוע שעבר,
 סמוך לשעה-אחרי-הצהריים החליטו גידעון
 רייכבר ודן מרגלית לגשת למיוון שבמישכן
 ולצפות במישור ערב-חדש בטלוויזיה החי-
 נוכית, השניים מגישים את תוכנית-הראיונות
 להילופץ ביחד עם רפי רשף.

בדרכם למכשירי-הטלוויזיה חלפו על פני
 אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור. הם הציעו
 לו לבוא איתם ולצפות בערב חדש. פורת הביט
 לעברם ופלט: "עיינו, זו טלוויזיה של ילדים"

בתוככי הרשות

לבדוק את האולם

דויד ארמון, חבר הוועדה-המנהל של רשות-
 השידור ויו"ר הוועדה העוסקת בקדם-אירוויזיון,
 היכה בשבוע שעבר בבליגיה. הוא נסע כדי לבדוק
 את האולם שבו ייערך מופע תחרות האירוויזיון,
 ואף הספיק לקפוץ לאיצטדיון כבריסל ולצפות
 במישחק של מכבי תל-אביב נגד זאלגרייס-
 קובנה בכדורסל.

לא למכונת האמת

אורחים לא-שיגרתיים ביקרו ביום הרביעי ש-

צילום: ראובן

חברי-ועד ארמון
לחפש

בדומה לרשות-השידור, יש בעיות שגר ועובדים,
 אבל ההבדל הוא שבמישטרה אין ועד-עובדים.
 כשהסתיים הסיוור אמר אורי פורת, מנכ"ל
 הרשות, שתמיד חשב שיש הרבה דברים רומים
 בין המישטרה לבין רשות-השידור: אלה כלכי
 השמירה של החוק, ואלה של הדמוקרטיה. אלה
 חוקרים וגם אלה חוקרים. אלה מחפשים הרלפות
 וגם אלה. ההבדל היחיד הוא שברשות יש ועדי-
 עובדים.

במהלך הסיוור ביקרו האורחים גם במו"פ (מע-
 בדה לזיהוי פלילי), ואחרי שקיבלו הסברים מפור-
 טים על העבודה במעבדה, הגיעו גם למכונת
 האמת. אחרי הסבר קצר ביקש מרקוס מאחד הנר-
 כחים להתנדב לשבת ליד המכונה, כדי להרגיש
 את פעולתה. איש לא היה מוכן לעשות זאת וכל
 אחד המציא בו במקום תירוץ אחר: אחד אמר
 שהוא חולה, השני לא הרגיש כליכך טוב, השלי-
 שי היה עייף, לרביעי כאבה הבטן, וכן הלאה.

ענת מרגוסטי